

CE-I LIPSEȘTE ATLETISMULUI NOSTRU PENTRU A FI, ÎNTR-ADEVĂR, COMPETITIV? (III)

SELECȚIA PERMANENTĂ, INSTRUIREA PRIMARĂ CORECTĂ, PREGĂTIREA CU REZULTATE EFICIENTE A TALENTELOR – CÎTEVA IDEI CARE NU SÎNT NOI, DAR MEREU ACTUALE !

Așa cum am arătat în trecutele noastre articole, prin prisma evoluției atleților fruntași la principalele competiții internaționale, a rezultatelor lor, atletismul nostru este doar într-o mică măsură competitiv pe arena externă, căci la Jocurile Olimpice, la campionatele europene, la alte concursuri de amploare puțini atleți de-ai noștri au reușit să se impună.

Pornind de la această constatare, am dorit să aflăm unele opinii despre **ceea ce-i lipsește atletismului nostru pentru a putea fi mai reprezentativ, mai bine organizat, mai puternic pe plan intern și extern, așa cum, dealtfel, i se pretinde și se așteaptă de la acest sport al sporturilor, ramură prioritară ca dezvoltare — și sprijin — în toate județele țării, implicit în toate școlile, în majoritatea cluburilor și asociațiilor sportive.** În această privință, am solicitat opiniile unor reputați tehnicieni ai atletismului, oameni de la catedră, care lucrează însă nemijlocit și cu bune rezultate pe tărîmul practicii. Este vorba de profesorii **Mihai Răuțoiu** — directorul Liceului de filologie-istorie din Cîmpulung, unitate școlară mai bine cunoscută sub vechea denumire de liceu central de atletism, **Fane Cioacă** de la liceul „Nicolae Bălcescu" din Craiova și **Vasile Midvighi** de la liceul „Mihai Eminescu" din Iași. Iată ce ne-au spus aceștia :

Prof. Mihai Răuțoiu : Școala a fost, este și va fi, prin specificul ei, singurul izvor real de cadre pentru atletism. Din școala prin care trece, fără excepție, întreg tineretul țării, între 6 și 16—18 ani, pot fi depistate cel mai lesne elementele talentate de care acest sport are nevoie. În contextul problemei, aș vrea să subliniez două idei : aceea că atletismul este sportul cu ponderea cea mai mare în programul Jocurilor Olimpice, dar și că el stă la baza multor, chiar foarte multor alte ramuri sportive. Intre cele două idei-limită trebuie înțeleasă și sprijinită dezvoltarea actuală și de perspectivă a acestui sport. De aceea, consider că pentru a avea într-adevăr un atletism competitiv este nevoie de rezolvarea cîtorva chestiuni mai mici, puțin spectaculoase, dar cu efecte mari și foarte mari. Mă gîndesc, de pildă, la organizarea, cu caracter permanent, de selecții în rîndurile elevilor, cu sprijinul efectiv al inspectoratelor școlare județene. În Argeș, așa am făcut anul trecut și foloasele au depășit așteptările. De aceea, la fel vom proceda și anul acesta, ca și în viitor.

Elementele de mare talent selecționate în urma unor astfel de acțiuni trebuie să fie îndrumate către unitățile specializate, care dispun de o bază tehnico-materială bună. În această chestiune nu vreau să fiu înțeles greșit, dar și liceul nostru din Cîmpulung reprezintă o astfel de unitate specializată, cum sînt, de pildă, la gimnastică, liceele din Onești și Deva. Iar rezultatele acestora pentru gimnastica națională nici nu mai trebuie subliniate !

În sfîrșit, cred că trebuie stabilit mai precis cadrul cel mai favorabil pentru abordarea de către elevi a marii performanțe la atletism.

Prof. Fane Cioacă : Iată cîteva idei, fără o anume ordine prioritară. ● Trecerea de la juniorat la seniorat este un mare „prag" în viața unui atlet, pe care nu mulți îl „prind", ca să zboare cît mai departe. De aceea ar trebui, cred, făcut ceva, pe plan național, pentru acești tineri atleți. Mă gîndesc la un campionat pentru categoria tineret, la mai multe meciuri sau întîlniri internaționale, la o preocupare specială față de acești atleți etc. ● Mulți juniori talentați dispar din atletism la încheierea studiilor liceale, mai ales în caz de nereușită la admitere în facultăți. Este un aspect care trebuie să ne preocupe pe toți ● În foarte multe județe, atletismul n-a devenit încă sport prioritar, sub aspectul condițiilor materiale, tehnice, organizatorice etc., astfel că problemele acestui sport de bază sînt tratate sau mai bine zis nu sînt tratate așa cum ar trebui, în mod diferențiat de cele ale altor sporturi... neprioritare !

Marea performanță sportivă la nivelul școlii, realizată deocamdată, la cotele cele mai înalte, în gimnastică necesită o organizare exemplară din toate punctele de vedere, inclusiv acela al stabilității și pentru alte sporturi.

O altă problemă care ne doare este cea a medicinii sportive, mai concret sprijinul pe care aceasta trebuie să ni-l dea nouă, antrenorilor, în procesul de pregătire. **Din păcate**, iată că se merge foarte greu cu recuperarea sportivilor după accidente și nu reușim să susținem efortul atleților, mai ales în preajma marilor concursuri. **Anul** acesta, în luna august, sînt programate „europenele" de juniori. Pînă acum nu s-a făcut nimic pentru o investigare medicală periodică a candidaților noștri, în mod special a celor cu șanse la o medalie !

Prof. Vasile Midvighi : Observațiile mele, notate telegrafic, sînt următoarele : **Selecția** — să se facă, în mod serios, în fiecare an, în fiecare școală, de către profesori specializați în acest sens. **Elementele depistate** să fie aduse în centre de pregătire, unde să lucreze diferențiat, pe categorii de vîrstă. În această privință este nevoie de organizarea, tehnico-materială, și buna utilare a unor astfel de centre unde copiii să vină cu plăcere și unde, mai ales, să lucreze cu plăcere. **Condițiile de refacere** ar trebui să fie la nivelul cerințelor de antrenament actuale. Din păcate, în multe locuri, ele sînt cu mult în urma acestora. **Programa** prevede o serie de elemente care se cer a fi însușite de către elevi într-un ciclu școlar. Rezultatele practice demonstrează, dimpotrivă, că aceste prevederi ale programei școlare nu sînt respectate ! Consecințele sînt, desigur, evidente, mai ales prin aceea că se lucrează prea puțin pentru dezvoltarea calităților motrice ale elevilor. De aceea **propun tratarea (și stimularea !) diferențiată** a celor care lucrează cu copiii, în special a celor care depistează, cresc și realizează perfecționarea sportivă a elementelor talentate, de perspectivă pentru atletismul nostru.

★

Observațiile și sugestiile celor trei interlocutori ni se par a fi tot atîtea probleme a căror rezolvare ar putea duce, în mod direct, la creșterea pe plan cantitativ și, mai ales, calitativ (asta, apropo de competitivitate) a atletismului nostru.

Romeo VILARA

In tenisul de masă

SĂ DEPRINDEM COPIII CU JOCUL OFENSIV

Concursul de verificare a juniorilor mici la tenis de masă s-a desfășurat simultan cu campionatul republican individual de seniori. Atenți la evoluția, adesea interesantă, a celor mari, a fost firesc să ne scape unele elemente din jocul „cadeților". Dar, chiar în atari condiții, nu ne-a fost greu să desprindem ceea ce este caracteristic acestei generații de fetițe și băieți care încă de la vîrsta de 9—11 ani reușesc să pună „probleme" și unor sportivi consacrați.

Poate părea paradoxal, dar trăsătură de căpătîi a celor mai mici jucători de tenis de masă este seriozitatea, o seriozitate gravă. Majoritatea băieților și mai ales a fetelor nu zîmbesc în sala de joc, sînt numai ochi și urechi la ce li se spune, la ce li se cere, la cine și cum joacă. Ei nu pierd o clipă, acaparează mesele libere ca niște stoluri de vrăbiuțe, suferă cumplit cînd pierd un joc și nu se bucură cine știe ce cînd cîștigă. Dacă li se vor întreține aceste calități, cultivate — se vede bine — cu grijă de antrenori, va fi mare lucru, un cîștig enorm pentru viitorul micilor performeri. Sînt tocmai trăsături care au lipsit sau lipsesc multor jucători maturi talentați, ceea ce îi privează de succese dintre cele mai de seamă, cum a fost și la recentele campionate mondiale.

Copiii — firește, nu toți, dar cea mai mare parte dintre ei — au o tehnică mulțumitoare pentru vîrsta lor, cunosc suficiente variante de servicii și lovituri, aproape toți folosesc topspinul. Problema cea mare este însă **orientarea lor tactică** și anume faptul că **toți, aproape fără excepție, sînt învățați să practice un joc de așteptare, căutînd greșeala adversarului, nu iau inițiativa, nu „încep" niciodată.** Există și explicația. Ea ține de orientarea cvasi-generală a antrenorilor noștri, adepți cu precădere ai defensivei, mai ușor de predat, fiindcă derivă din „tăcăneala" specifică începutului învățării tenisului de masă. Dar printre cauze ni se pare a fi și angajarea mult prea timpurie a jucătorilor mici în prea multe concursuri oficiale, inclusiv în cele de seniori, unde singura tactică ce se poate recomanda copilului este „așteptarea", jocul vizînd greșeala celui mare. Și uite așa, vremea trece, deprinderile formate în anii copilăriei sînt cel mai greu de corectat și se ratează creșterea unor valori autentice, competitive pe plan internațional.

Iată de ce ne alăturăm celor ce consideră necesară **orientarea pregătirii micilor sportivi spre jocul ofensiv, dinamic, de inițiativă,** vizînd nu rezultate spectaculoase, de orgoliu sau senzație, obținute timpuriu în fața unor seniori mai slabi, ci — în primul rînd — viitorul juniorilor mici de astăzi.

Mircea COSTEA

START ÎN CAMPIONATELE DE MOTOCROS ȘI VITEZĂ

După o aminare cauzată de participarea motocicliștilor noștri la o serie de concursuri internaționale, campionatul republican de motocros, ediția din 1979, începe mîine pe un traseu ales la marginea orașului Tg. Mureș. În program figurează clase pentru seniori, tineret și juniori. Primul start se va da la ora 10.

★

Tradiționalul campionat național de viteză în circuit, ediția 1979, se va inaugura mîine pe un traseu ales în zona Pipera-Toboc din Capitală. Și-au anunțat participarea peste 100 de motocicliști. De remarcat că în program figurează și o clasă rezervată fetelor. Întrecerile vor începe la ora 9,30.

SCHIFUL MASCULIN A RĂMAS CU „O BARCĂ" ÎN URMA CANOTAJULUI FEMININ. DE CE?

Răspunde prof. DAN POPPER, secretar adjunct al FRCY

An de an mai greoi, schiful masculin a rămas cu aproape „o barcă" în urma canotajului feminin. A rămas, practic, în numai **două secții** (Dinamo și Steaua), iar toamna trecută — după mulți ani de frumoase succese — a rămas și **acasă**, la campionatele mondiale din Noua Zeelandă mergînd doar fetele. **De ce?** Întrebarea aceasta am adresat-o prof. **Dan Popper**, secretar adjunct al F.R.C.Y., responsabil cu activitatea canotajului masculin.

— Principala cauză a rămînerii în urmă s-ar putea formula astfel : LIPSA DE EXIGENȚĂ, DE PREOCUPARE DIN PARTEA ANTRENORILOR PENTRU CREȘTEREA CONTINUĂ A VOLUMULUI DE MUNCĂ. Sîntem departe de numărul kilometrilor parcurși pe apă de cei care, în momentul de față, se află în fruntea clasamentului mondial. Sîntem, aici, la multe sute de kilometri-muncă față de plutonul fruntaș al schifului internațional, din pricina unei greșite credințe că echipajele — cu puțină șansă, cu puțin vînt din lateral sau contra — pot merge bine și în viitor.

— Să înțelegem, din cele spuse, că unii antrenori sînt factori limitativi ?

— Este exact ceea ce frînează barca, nu prea mare, a canotorilor noștri fruntași. „Schif de dublu", cum îi spunem noi, întrucît lotul olimpic este alcătuit 99 la sută din sportivii cluburilor Dinamo (antrenor Dumitru Popa) și Steaua (antrenor Alexandru Aposteanu). Or, tocmai această „ambarcație de elită" menține UN STROC MODEST, imprimat — din păcate — de cei doi antrenori, recunoscuți, altfel, pentru priceperea lor.

— Ce explicație ar fi ?

— Repet, autoconvingerea că lucrurile pot merge bine și fără o continuă creștere a volumului de muncă la antrenamente. Se are în vedere, pe de altă parte, și lipsa unor contracandidați, disputa pentru supremație pe lac, precum și pentru întîietatea în lot, dîndu-se doar între sportivii celor două secții. Nici noi, cei de la federație, nu sîntem scutiți de vină, întrucît am lăsat prea multă vreme ca această situație să dăinuiască.

— Ce preconizează Biroul federal pentru relansarea canotajului masculin ?

— Vrem să urmăm, în linii mari, aceeași pistă pe care s-a lansat lotul de perspectivă al canotajului feminin. Adică, **selecție riguroasă, volum dublu de muncă, antrenori dornici să se afirme.** Concret : un valoros lot de tineret aflat în prezent la Medgidia sub conducerea antrenorilor Virgil Ștefănescu (C.S.Ș.. nr. 2 Constanța) și Mișu Barcan (Dinamo București). Rezultat, pînă acum: locul 2 la 4 f.c. în întrecerile nautice din cadrul Festivalului tineretului de la Berlin. Speranțe pentru anul viitor : calificarea în finala olimpică la schif 4 rame fără cîrmaci.

— Ce mai aveți în vedere pentru ca schiful masculin să ajungă din urmă supla barcă a fetelor ?

— Sperăm într-o mai bună cooperare între antrenorii Dumitru Popa și Alexandru Aposteanu. Primul pas, cred, s-a și făcut, clubul Steaua oferind celor mai buni schifiști ai noștri — dinamoviștii Petre Ceapura și Gabriel Bularda — una din cele mai moderne ambarcații de 2+1. Nădăjduim, de asemenea, **într-o producție mai consistentă din partea celorlalte secții nautice din țară, prin creșterea unor juniori valoroși** care să alcătuiască „noul val" al canotajului masculin. Un exemplu negativ în această privință îl oferă C.N S.U. Timișoara, club cu **7 antrenori cu normă întreagă (!),** care de mult nu a mai trimis în lot un tînăr de pe malurile Begăi.

— S-a mai scris despre faptul că juniorii, fie ei și campioni la mai multe probe, ajung extrem de rar în loturile reprezentative de seniori. S-a mai vorbit și despre ceea ce ar trebui să facă — și cu aceeași încăpățînare nu fac — secțiile nautice de juniori. Ce sprijin a dat, ce inițiativă a luat federația în acest sens ?

— Ne-am propus mai multe lucruri pentru a stimula, pentru a scoate din apatie ceea ce, politicos, numim „pepinierele sportului nostru nautic de performanță". Printre acestea lucruri se numără și noul amendament la regulamentul campionatului republican de seniori. Astfel, în intenția de a mări concurența la nivelul performanței, se admite la acest concurs și participarea ambarcațiilor de juniori, cu echipaje formate din sportivi aparținînd unor asociații sau cluburi diferite. Pentru ce ? Răspunsul, din păcate, este simplu : nu avem 4 juniori de la aceeași secție nautică destul de buni ca să alcătuiască un singur echipaj !

— Așadar, e nevoie de „vînt ajutător" din partea tuturor factorilor cu atribuții în canotajul masculin.

— Sprijin, îndeosebi, din partea cluburilor, printr-o **îndrumare eficientă a secțiilor de canotaj.** Noi înșine vom efectua un control exigent, în interesul bunei reprezentări a canotajului românesc la viitoarele Jocuri Olimpice.

Vasile TOFAN

CALITATEA SELECȚIEI S-A ÎMBUNĂTĂȚIT, DAR CRIZA CONDUCĂTORILOR DE JOC CONTINUĂ ÎN HANDBALUL CADEȚILOR

Concursul republican de handbal rezervat juniorilor mici, desfășurat la Iași, a prilejuit nu numai un schimb de opinii între tehnicienii prezenți la competiție, ci ne-a dat și nouă ocazia de a pune în discuție două dintre importantele probleme ale acestui sport:

1. Cum apreciați selecția, privită mai ales din punct de vedere al calităților fizice ale sportivilor ?

2. Cum v-au plăcut conducătorii de joc, „șefii de promoție" ? Ce calități și ce lipsuri au ?

Remus Drăgănescu (Brașov) : 1. Constat cu bucurie că handbaliștii tuturor echipelor prezente la acest turneu au trecut printr-o selecție riguroasă, dovadă faptul că mulți dintre ei au calități fizice potrivite pentru handbal. Dacă mă refer la gabarit, amintesc că în ceea ce ne privește am acordat jucătorilor înalți, de peste 1,90 m, o atenție specială în timpul antrenamentelor. Acești jucători nu trebuie introduși în teren numai pentru a... impresiona, ci ei trebuie lăsați pe teren cît mai multe minute, atît pentru a arăta ce pot, cît și pentru a căpăta mereu experiență. 2. Despre adevărați și pe deplin formați conducători de joc nu se poate spune că s-au văzut în număr mare la turneul nostru. Dealtfel nici nu este încă posibil acest lucru dacă ținem seama de faptul că ei sînt abia juniori. După opinia mea, Răzvan Dracea și Dănuț Dobre, ambii din echipa pe care o pregătesc eu, vor deveni buni conducători de joc. Ei posedă inteligența necesară, au voință, dar mai ales forță în picioare.

Echipa Clubului sportiv școlar „Brașovia", cîștigătoarea concursului republican al juniorilor (15—16 ani). Rîndul din față, de la stînga : D. Poverlovici, W. Bruss, C. Boghez, O. Rauh, D. Dobre, J. Frün ; *în picioare :* S. Donca, D. Florescu, A. Tomi, R. Dracea (*căpitanul echipei*), *prof* Remus Drăgănescu *— antrenor*, G. Jerebie, M. Chițu, V. Tătăran.

Tudor Manolache (București) : 1. Selecția trebuie începută de la vîrsta cînd copilul nu a depășit 10—11 ani. Trebuie căutați tineri care au talie înaltă, brațe lungi și sînt ambițioși și îndeminatici. În plus, dacă nu toți, cel puțin jumătate dintre componenții unei echipe trebuie să fie înalți, pentru că ei ridică mult valoarea formației. 2. Nu am văzut conducători de joc.

Ioan Schuster (Sibiu) : 1. Observ un real progres în ceea ce privește selecția, aceasta și ca urmare a faptului că recente indicații ale F.R.H. atrag în mod deosebit atenția asupra acestei probleme. De aceea voi spune că și la noi a existat preocupare pentru atragerea în practicarea handbalului a unor tineri înalți (peste 1,91—1,92 m), cu forță în mîini și în picioare. Important este să știm să-i păstrăm pe acești tineri pentru că, să recunoaștem, nu am făcut încă totul pentru aceasta, unii dintre ei fiind tentați să schimbe handbalul cu baschetul. Noi trebuie să găsim suficiente argumente pentru a-i convinge să rămînă în handbal. 2. Observ o lipsă alarmantă de preocupare pentru specializarea pe posturi a handbaliștilor și deci afirm că ne aflăm, implicit, în criză de conducători de joc. Cauza, printre altele, constă și în aceea că antrenorii de la juniori nu au suficient interes pentru aplicarea în pregătirea tinerilor a antrenamentelor individualizate.

Vasile Liteanu (Iași) : 1. Selecția la juniori este mai bună decît în anii precedenți. Totuși antrenorii ar trebui să acorde mai mare atenție instruirii tehnice a elevilor lor. Pentru că este clar: numai cu jucători înalți, fără ca să fie și ei, chiar fini tehnicieni, oricare echipă nu va merge prea departe. 2. Nu am văzut autentici viitori conducători de joc. Pe lîngă alte cauze aceasta este și urmarea faptului că acești jucători ca dealtfel toți handbaliștii tineri — au prea puține meciuri oficiale. În cazul juniorilor II, cum sînt cei care au evoluat la Iași, este prea puțin un turneu la nivel de județ, unul la nivel interjudețean și, dacă echipa respectivă s-a calificat, încă un turneu, cel final. Neapărat trebuie îmbunătățit sistemul competițional. Altfel, din lipsă de jocuri, viitorii noștri handbaliști seniori nu vor putea învăța prea multe.

★

Din răspunsurile primite de la interlocutorii noștri se desprinde concluzia că s-au înregistrat pași însemnați în organizarea procesului de selecție. Se merge, în general, pe linia cooptării de tineri cu gabarit, pe acest fond grefîndu-se combativitatea, viteza, gîndirea tactică și orientarea pe teren. În schimb, după cum se poate constata, rămîne nerezolvată problema formării conducătorului de joc. Este drept, procesul se dovedește a fi destul de anevoios, dar aceasta nu este nicidecum o scuză. Chiar unii antrenori au recunoscut că nu acordă suficientă importanță acestui aspect, ceea ce trebuie nu numai să dea de gîndit, dar mai ales trebuie să fie un semnal de alarmă care să fie luat în considerație cu toată seriozitatea...

Ion GAVRILESCU